

Bubikon túllógó szövegek

Alapvetően két fajtája van: amikor egy közös (többnyire fekete) kereten osztozik a bubi és a benne lévő szöveg; és amikor nem. Számítógéppel beírt amerikai képregényekre jó ideje az előbbi a jellemző, bizonyos gépi szövegeknél és üvöltésekknél használják a másikat – illetve régebben készült füzeteknél.

Ökölszabály, hogy az ilyen speci feliratokat a címekkel és a kredittel együtt a réteglista legaljára vagy legtetejére érdemes tenni. Az alsó a preferalandó, ám ha egy egész füzetet készítünk elő úgy, hogy a sima szöveg kivételével minden spécit letudunk még retusálás közben, akkor inkább felülre jobb rakni. Ilyenkor, amikor már beírjuk a sima szövegeket, nem állítja át a betűtípus.

Amikor megnyitunk egy oldalt, kétfajta betűtípusra áll rá automatikusan: ha a megnyitott oldalt úgy mentettük el, hogy egy szövegrétegen állt, akkor arra vált. Azonban ha nem szöveges rétegen vagyunk, akkor vagy az alatta lévő első szöveg betűtípusát állítja, vagy ha egyáltalán nincs alatta ilyen réteg, akkor örökli azt a fontot, amin legutoljára dolgoztunk az előző oldalon. Ha a spécit felülre tesszük, akkor elmenthetjük úgy a PSD-t, hogy mentés előtt a legalsó nem-szöveges rétegre állunk rá, így a megnyitásakor vagy a rá váltáskor nem lesz olyan szöveges réteg alatta, ami miatt átváltaná az éppen használt betűtípushat. A speci úgyse takarja többnyire a sima szöveget, és így beírás közben nem kell a fontbeállításokkal vesződniink. Ez így kissé bonyolultnak hangzik, de használat közben, amikor váltunk két oldal között, látható, hogy milyen logika alapján választja ki a program az aktuálisan érvényes fontot.

1. változat: A szöveg és a bubi egy kerettel rendelkezik

Jó példa erre mondjuk a jobb oldalt látható képrészlet.

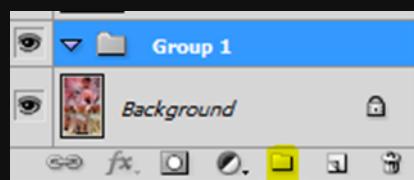
Ha alaposabban megnézzük, látható, hogy az egész három elemre bontható: egy sima fehér bubira (ami egy ellipszis és egy szár kettőse), egy fehér keretes szövegre, illetve egy közös, minden kettéjüköt beburkoló fekete keretre. Ebből is áll majd össze. A trükk a kezdőknél az, hogy miként kell az utolsó elemet létrehozni.

Először csináljuk meg a szöveget. Mivel ezt nagyon nehéz volna egy „ÁÁÁÁH!” beírásával majd torzításával elérni, ezért a mangások módszerét alkalmazzuk, és minden egyes betűt külön teszünk a helyére. Azért, hogy lássuk is, mit csinálunk, érdemes átmenetileg kiválasztani egy rikító színt (PhotoShop palettájának alapbeállításai miatt ez többnyire az élénkpiros lesz):

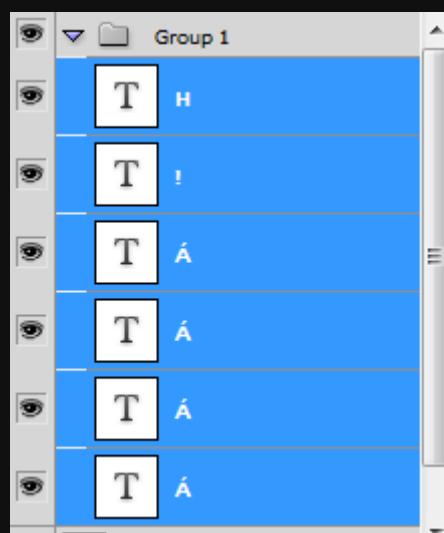

Miután a betűk a helyükre kerültek, vissza kell adnunk a fekete színt, illetve fehér keret is kellene a szövegre. Azonban ha a keretet egyesével tennénk fel mindegyikre, akkor ezek a keretek kitakarnák az alattuk található betűket. Mi nem ezt akarjuk, hanem hogy az egész szöveg körül egyben legyen egyetlen darab fehér keret. Ehhez első lépésként lemegeünk a rétegkezelőbe, majd a Háttérréteg fölé létrehozunk egy mappát:

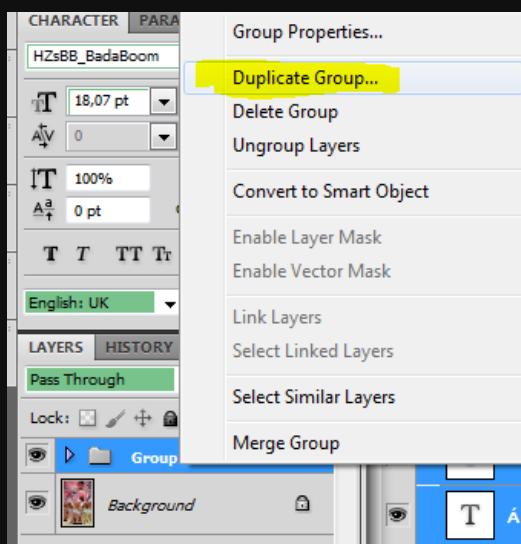

A mappa elnevezése másodlagos tényező, legfeljebb esztétikai értéke van, vagy a pedánsságot szemlélteti. Akkor érdemes, ha több mappa is kerül az oldalra (például több spéci, vagy van kredit és valami más is). Ezután jelöljük ki a szöveget alkotó betűk rétegeit, majd egyszerűen húzzuk őket a mappába. Onnan látható, hogy belekerülnek, hogy a mappa körül megjelenik egérhúzás közben egy fekete keret.

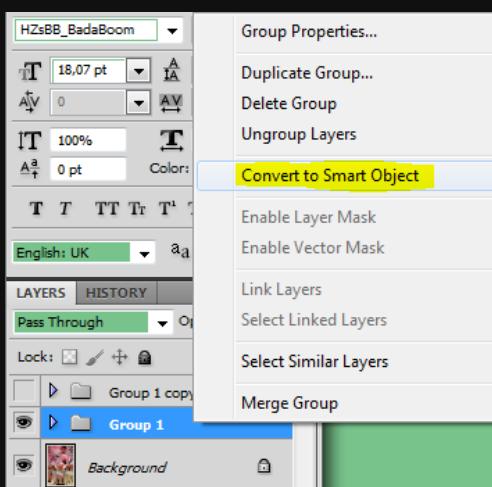

A könnyebb kezelhetőség végett csukjuk be a mappát a lefelé mutató nyilacsára kattintva, majd jobb klikk rajta, és másoljuk le.

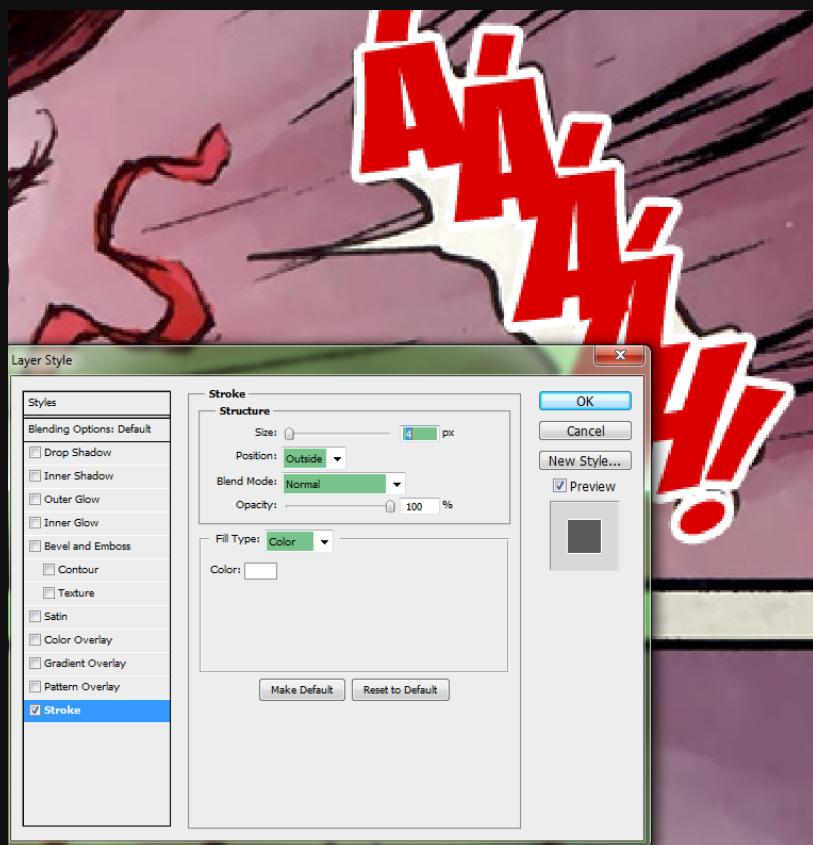
HÁLÓZSÁK TUTORIALOK

A szemecske ikonnal rejtsük el a másolatot, majd menjünk vissza az eredeti csoportra, és jobb klick -> Intelligens objektum létrehozása.

Létrejött egy Group 1 nevű objektum. Menjünk bele a rétegbeállításaiba (jobb klickk, második felülről vagy gyors duplakatt a rétegen) és tegyük rá egy fehér keretet (legalsó fül). A méretet szemmel is be tudjuk lőni. (Ugyanitt kell rátenni a Színátfedés (Color overlay) opcióban, hogy a szöveg az eddig piros helyett fekete legyen, de én ezt az utolsó lépést leszámítva nem tettem meg, így szemléletesebbek maradtak az ábrák.)

Okézzük le. Ezután jön a szöveg mögött található bubi elkészítése. Mivel ez egy ferde ellipszis, mi viszont csak vízszinteset vagy függőlegeset tudunk létrehozni, ezért kicsit bűvészkenünk kell. A lényeg ilyenkor az, hogy csaknem minden beállításunkat be kell állítani. Ha eltoljuk, akkor ki kell törölni az ellipszist és újra kell próbálni.

Első körben egy olyan ellipszis kell, ami kb. olyan hosszú és széles, mint a képen lévő – csak vízszintesen. Állunk rá egy szöveg alatti rétegre (többnyire a Háttérre), és húzzunk az ellipszis eszközzel (U billentyű, a felső menüsorban válasszuk ki az Ellipszist) egy megközelítőleg akkora ellipszist, mint ami a szöveg mögött van.

Majd nyomjunk egy Szabad alakítást (CTRL+T), és kezdődhet a formálása. Ha a kereten kívül húzzuk az egeret, megjelenik egy tekerőikon, ekkor forgathatjuk el a megfelelő szögbe. A pontos méretét az alakító keret sarkaiban és oldalfelezőiben található kis négyzetekkel megfogásával és húzásával alakíthatjuk. Érdemes egy kicsit nagyobbra venni, mint az eredeti.

Fontos, hogy ezt a méretbeállítást csak most tudjuk elvégezni, mert ha egyszer leokézzük és megpróbálunk visszamenni szabad alakításba, akkor az elforgatott ellipszis köré tesz egy négyzetet,

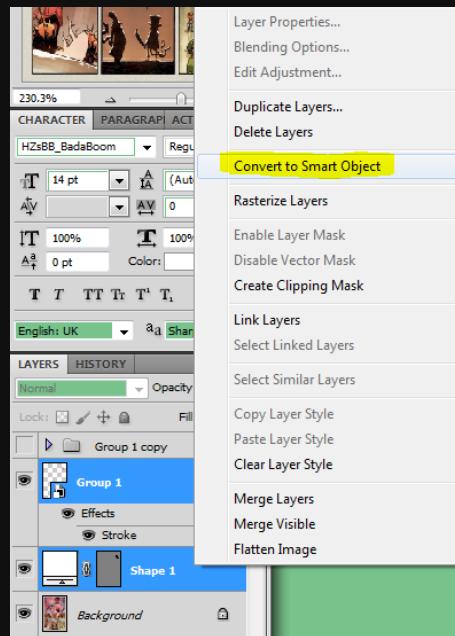
HÁLÓZSÁK TUTORIALOK

ami nem egyezik meg a mostani alakító kerettel. Egyszóval... a méretet első kell belőni, vagy az készíthetünk új ellipszist.

Ha megvan és jó, akkor egy Enter és meg is van.

A következő lépésben azt érjük el, hogy a keretes szöveg és a bubi egy egységet alkossanak. Ezt szintén Intelligens objektummal oldható meg. (Nem kell közös könyvtár nekik, kettő rétegnél még bőven átlátható, mit csinál az ember.) Jelöljük ki az ellipszist és a szöveget a rétegkezelőben (a CTRL nyomva tartása itt is csoportkijelölésként működik), majd jobb klikk -> Intelligens objektum létrehozása.

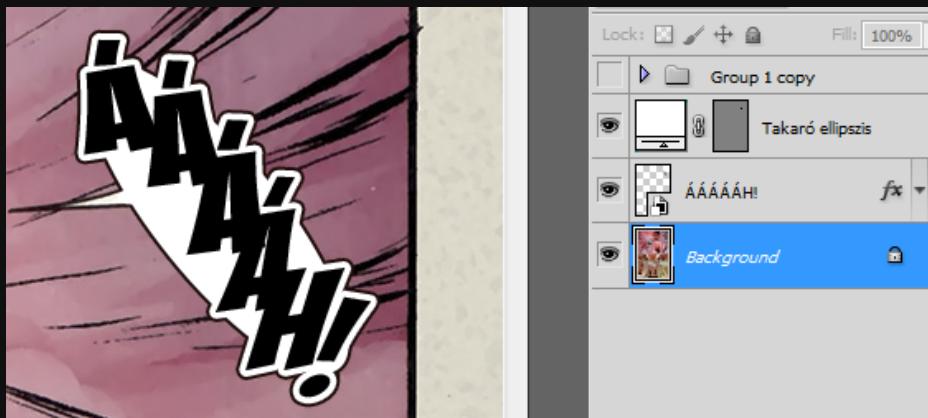

A létrejött új objektumra tegyük egy fekete keretet. Ezt ugyanúgy kell, mint a szöveg esetében fentebb. Fontos, hogy a keret színe és vastagsága pontosan ugyanolyan legyen – esetleg enyhén vastagabb, de sohasem vékonyabb! –, mint az eredeti bubi száráé!

Már majdnem kész, egyetlen komoly szépséghibája van: a keret elfedi a bubiszár becsatlakozását. Ezt kétféleképpen tüntethetjük el. Az egyik módszer szerint a fenti kész objektumot lemosjuk, majd a szemecskével láthatatlanná tesszük. Utána kijelöljük az eredeti (látható) objektumot és raszterizáljuk a Réteg/Raszterizálás/Réteg (Layer/Rasterize/Layer) parancccsal. Ekkor az objektum vektoros alakzatból képpontok halmazává változik egy új rétegen. Majd fogjuk az ecsetet (B), átállítjuk fehérre, majd szépen, finoman kisatírozzuk a felesleges fekete csíkot a szár mögül.

A másik megoldás az, hogy egy fehér ellipszissel eltakarjuk a nem kívánt részt. Ez plusz egy réteg és kissé fapados, viszont így az objektum vektoros (könyedén és pontosan méretezhető) marad. Utóbbi módszer javallott.

Ezek után a takarítás van hátra. Bár javasolt a lehetőségekhez mérten bőkezűen bálnni a szöveg méretével és a kettős keret nagyságával – különösen a belső fehérével – a fordítás vagy akár az ékezetek miatt még maradhatnak olyan részek, amik kilógnak. Ezek eltüntetése szokványos retusálási eszközökkel (klónecset, ecset, tapasz, ceruza, radír, elmosás stb.) történik. A Hálózsák tutorialjai között szerepel két videó is, ami majdnem pontosan ilyen téma körrel foglalkozik, érdemes azokat tanulmányozni ilyen esetekben. A lenti képen látható végeredmény amúgy főleg klónecsettel (Clone stamp) (S) készült.

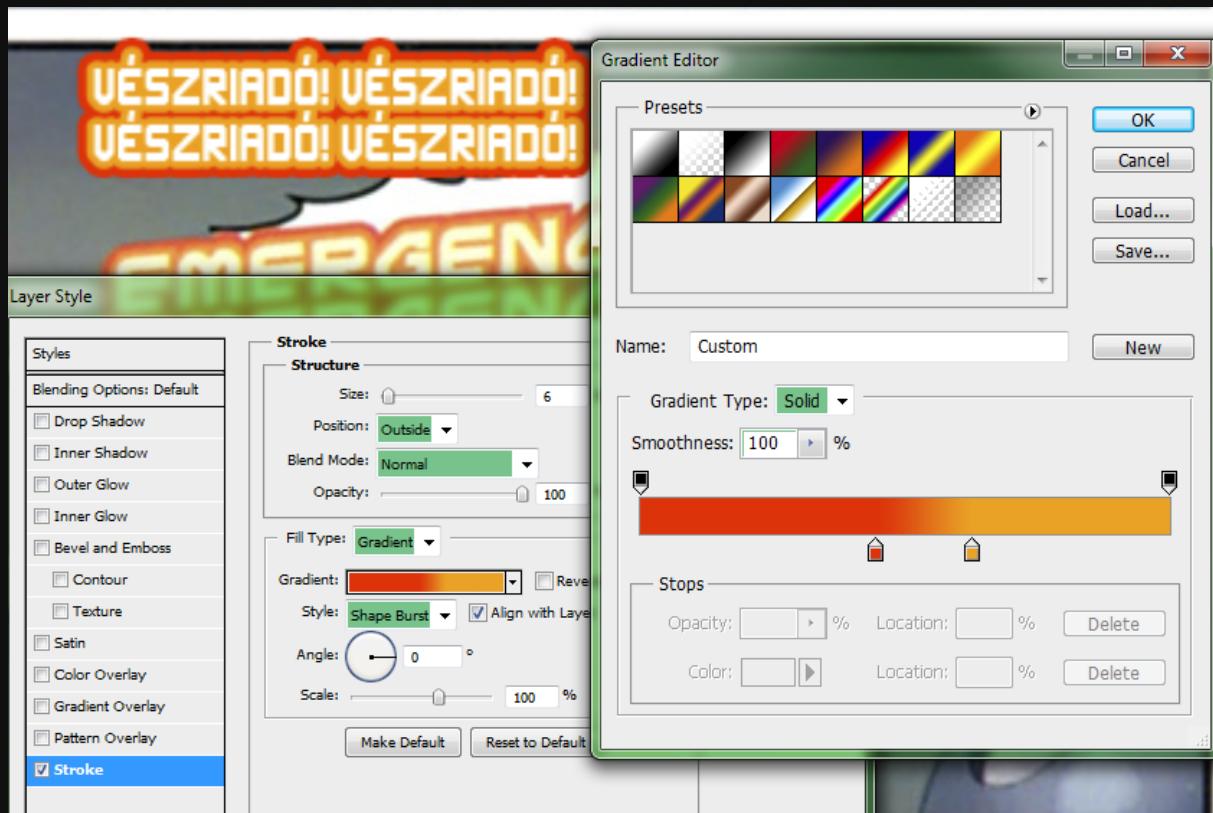
2. változat: Nincs közös keret

Az ilyen fajta szövegek magyarázásának metódusa sokban hasonlít az előzőleg tárgyalthoz: elkészítjük a szöveget, majd mögé a bubit egy ellipszissel. Csak itt nem feltétlenül kell egy objektumba pakolni őket, elég, ha elkészítjük a bubi ellipszisét, teszünk rá egy fekete keretet, majd utána a bubit vagy raszterizáljuk és kieiseteljük a szárnál, vagy teszünk oda egy kis ellipszist.

Ahol eltérés lehet, az a nem elliptikus, négyzetes vagy lekerekített téglalap alakú bubik. Olyankor a kreatív csalás eszközét érdemes bevetni inkább - vagy újracsinálni kézzel az egészet. Utóbbira ritkán van szükség, általában könnyen elcsalhatjuk. A következő példán megmutatom, hogyan:

Az eredeti szöveg szép tömbös, gyakorlatilag egy téglalap. Alapból erre a kapott fordítás valószínűleg az, hogy „Vészriadó! Vészriadó!”, ami azonban túlságosan is rövidke ide. Első körben tehát rögtön javasolt megduplázni a szöveget. Majd beállítjuk a keretét. Mivel a szöveg kicsi most, így a keret elég bumfordi lesz, ám érdemesebb ezt úgy megcsinálni, hogy még nem fedi az eredetit, mert akkor pontosabban látjuk, az általunk készített keret mennyire egyezik meg az eredeti szövegével. A kettős színű keretre egy tutorialban már kitértünk, de összefoglalva: A keret kitöltés típusa (fill type) színátmenetet (Gradient), onnan is az Ábra szétröbbantása (Shape burst). A színeket pedig úgy kell beállítani, hogy a színgradiens két ága a csúszkán nem a 0 és 100%-nál, hanem elég közel egymáshoz legyen (mivel most egyforma vastagok, így az 50% környékén, de fehér-fekete keretnél ez általában 66 vagy 75%). Ám a két csúszka ne legyen közvetlen egymáson, mert akkor nagyon recés lesz a határfelület. Érdemes 5-15%-nyi rést hagyni közöttük.

Ha ez megvan, mindenre egy OK, és a helyére tolhatjuk a szöveget. A fordítást egy Ctrl nyomva tartásával (vagy CTRL+T aktiválásával) és a keret jobb oldali szárán lévő négyzet megfogásával

érhetjük el (a megfogásához mindenkor mindenkor nyomva kell tartanunk a CTRL billentyűt, mert alapból átméretez, csak CTRL mellett lehet mozgatni).

Mivel a szöveg igazából a közepét leszámítva minden fed – azt meg egy gyors fehér ecsettel egy vonással eltüntethető – most megmutatom, mi lenne a teendő, ha nem ilyen tökéletes lenne a fedés.

Elsősorban a buben kívüli részeket kell ilyenkor eltüntetnünk. Ez leginkább az ecset (B) kreatív használatával érhető el. Nem baj, ha menet közben belemegyünk a bubi elméleti területébe, sőt, jobb, ha ezt tesszük. Persze azért mielőtt nekiállunk, alkossunk egy teljesen üres új réteget a Háttér fölé, hogy ne abba kontárkodjunk bele. Ezt a Réteg/Új/Réteg (Layer/New/Layer) parancsal vagy még gyorsabban a CTRL+SHIFT+N billentyűkombinációval tehetjük. Ha ezen a rétegen dolgozunk, az olyan, mintha magát a Hátteret festegetnénk, ám anélkül, hogy annak visszavonhatatlan baja esne. (Ennek szemléletesebb megvalósításáért lásd a *Póklány retus I-II.* című videókat az oldalunk tutorialrészlegében.)

A másik megoldás, hogy inkább klónecsetet (S) vagy valamelyik tapaszt (J) vetjük. Jelen esetünkben ezt a megoldást választottam, mivel a háttér eredetileg igencsak zajos, és ez nem egy tömörítésből vagy szkenelési hibából fakadó zaj, hanem inkább a fal textúrája. Mivel ezt ecsettel lemásolni igencsak körülményes, így hatásosabb, ha inkább klónozunk.

Ilyenkor szintén egy másik rétegen pamacsolunk, ám ezt a Háttérből kell létrehoznunk. Jelöljük ki a kijelölő eszköz (M) segítségével a bubi tág környezetét (legyen benne minden elem, amiről klónozhatunk és/vagy a tapasz mintájául szolgálhat, vagyis jelen esetünkben a fal egy jelentős darabja), és a kijelölésen nyomjunk egy jobb klikk/Réteg létrehozása másolatként parancsot. Ekkor kapunk egy Réteg 1 (Layer 1) nevű réteget. Ezt a réteget nevezzük most „Retus” rétegnak. Fontos, hogy a későbbi munkákat ezen állva végezzük!

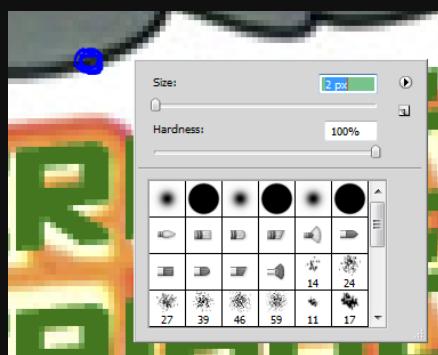

Ennél a módszernél érdemes annyira belemászni retusálás címén a bubiba, amennyire csak lehetséges. Persze csak úgy, hogy azért az eredeti szövegbuborék fekete körfonalra maradjon épen. (Hacsak nem akarjuk az egészet teljesen eltüntetni, hogy újrarakoljuk, ami kevésbé egyedi alakú buborékok esetén sokszor könnyebb és gyorsabb megoldás.)

Ezután a bubihatárokat kell újraalkotnunk. Mivel fogalmunk sincs, hogy oldalt hogy mehettek ezek a „recék”, így kreatívan tippelnünk kell.

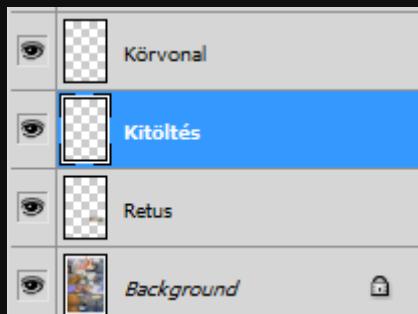
Készítünk megint egy új (üres, vagy a CTRL+SHIFT+N féle) réteget a most használt „Retus” réteg fölé. Innen kezdve ezt a réteget „Körvonalnak” nevezem. Kattintsunk az ecsetre (B), majd állítsd feketére. Utána nagyítsunk rá alaposan a bubira, majd jobb klikk, és lőjük be azt a vastagságot, ami a bubikeret lehet.

Sajna a képen nem látszik a kurzor, de jelen esetünkben ez két pixel. Mint ahogy az sem látszik még, hogy érdemes a másik csúszkát, az erősséget kicsit visszább venni, olyan 66-75% köré. Ez utóbbi azt szabályozza, hogy mennyire erős vonalat húzunk, vagyis hogy mennyire erősen „nyomjuk oda” az ecsetünket a virtuális festővászonra. Ezután... nos, kézzel rajzoljuk meg, hogy szerintünk hogyan nézhetett ki a bubi eredetileg. Ehhez kétségkívül kell némi gyakorlás, meg hogy egyáltalán lássuk magunk előtt, miként nézhetett ki eredetileg ez az egyedi kontúr. Persze némi segítséget ad ilyenkor az a tény számunkra, hogy tudjuk, a szövegünk az általunk rajzolt keret nagy részét eltakarja majd.

Ezután hozunk létre ismételten egy új, üres réteget (továbbra is CTRL+SHIFT+N, ezt a kombinációt nagyon érdemes retusáláskor az agyunkba vésnünk), és a Rétegkezelőben húzzuk a „Körvonal” réteg alá. Ez a réteg legyen mondjuk „Kitöltés”. (Ha rendszeretőek vagyunk, létrehozhatunk nekik egy külön mappát is, hogy ne a Rétegkezelő legyen tele.)

Itt váltsunk egy fehér ecsetre, állítsuk vissza az erősséget 100%-ra, majd kezdjük el kipamacsolni a fehér részt. Mivel egy külön rétegen vagyunk a fekete Körvonal alatt, így nem kell tartanunk attól, hogy ráfestünk a nagy nehezen kialakított körvonalunkra. Ha pedig esetleg túlfutnánk a sok fehérrel, a Radír (E) eszközzel gyorsan alakíthatunk rajta. Ettől függetlenül érdemes a Körvonal mentén kissé óvatosabban festeni.

Ha megvagyunk a belső résszel, onnantól a legegyszerűbb, ha az egész bubit átfestjük.

Alapvetően ezt a módszert nem szoktuk támogatni, és itt is érdemes odafigyelni arra, hogy az általunk festett fehér tökéletesen illeszkedik-e az eredeti buborék fehérjéhez. Ugyanis amit mi fehérnek látunk, az nem biztos, hogy pontosan az. Hacsak még nem egy régi katódsugárcsöves monitorunk van, ezt úgy lehet a leggyorsabban ellenőrizni, hogy

alulról nagyon lapos szögben ránézünk. Ha viszont nagy szögben betekinthető a monitorunk, akkor „kézzel” kell utánajárnunk. A Kép/Módosítás/Expozíció (Image/Adjustements/Exposure) ablakban a Gamma csúszkát állítsuk egy 0,05-0,2 közti értékre. Ha a fehérünk és az eredeti bubi színe nem stimmelnek, nagyon látványos lesz ilyenkor az eltérés az előnézeti képen. (Ha nem fehér vagy világos színű festégetést csináltunk, hanem feketét vagy bármi egyéb sötétebb színt, akkor a gammát a másik irányba, 4-7-es értékek köré kell állítanunk az ellenőrzéskor.) Ha ilyen eltérést látunk, jobb, ha ténylegesen megrajzoljuk a teljes bubbit (végigmegyünk a fekete, 75%-os ecsetünkkel a teljes kontúron a Körvonal rétegen, majd alatta kitöljük fehérrel a Kitöltés réteget).

Természetesen a fentebbi problémára ezen kívül létezik még sok fajta megoldás (például a toll vagy az általunk létrehozott rétegeken történő ügyes varázspálcás kijelölés segítségével alkothatunk egy olyan kijelölést is, ami tökéletesen egyezik a bubi körvonalával, és egyszerűen csak kitöljük azt egy egységes fehér színnel, ami minden egyes pontjában olyan lesz, amilyennek akarjuk), a PhotoShop számos eszközt kínál arra, hogy egyedi alakzatokat hozzunk létre egy képen. A fent ismertetett előnye most pusztán annyi volt, hogy ezt lehet talán a legegyszerűbben elmagyarázni egy ilyen jellegű oktatódokumentumban.